

عنوان مقاله:

بازپژوهی تطبیقی جایگاه سنت در تفسیر قرآن به قرآن با تاکید بر تفسیر المیزان و الفرقان

محل انتشار:

دوفصلنامه تفسیرپژوهی، دوره 6، شماره 11 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

محمد رضا خانی - دکترای تخصصی مرکز تخصصی تفسیر و علوم قرآنی حوزه علمیه قم

محمدعلیاسعدی اسعدی - دانشیار پژوهشگاه حوزه و دانشگاه

رحمان عشریه - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

خلاصه مقاله:

یکی از اساسی ترین مسائل مرتبط با روش تفسیری قرآن به قرآن، بررسی جایگاه روایات تفسیری در این روش تفسیری است. علامه طباطبایی و استاد صادقی تهرانی از مفسران شیعی و مشهور در این روش تفسیری هستند. برخی از پژوهشگران بر این باورند که این دو اندیشمند با تکیه بر روش تفسیر قرآن به قرآن، منکر رجوع به سنت در تفسیر قرآن هستند. اگر چه ظاهر ابتدایی برخی عبارات این دو تفسیر موهم چنین مطلبی است ولی توجه به قرائن موجود در کلام ایشان و توجه به مشی عملی آنان در تفسیر قرآن، خلاف این مطلب را ثابت می کند. از منظر علامه، قرآن کریم در دلالت لفظی و در بیان مرادات واقعی مستقل است و نقش سنت پیامبر(ص) و اهل بیت(ع) تنها نقش تعلیمی و هدایتی است در فهم آنچه قرآن بنفسه و مستقلا دلالت بر آن دارد. استاد صادقی تهرانی نیز قرآن کریم را در بیان مرادات واقعی خود مستقل می داند به طوری که معصوم می تواند آیات قرآن را با تکیه بر خود قرآن تفسیر کند. اما قاصرین با توجه به درجه قصورشان در رسیدن به مقاصد قرآن کریم، نیازمند بیان معصوم بوده به طوری که در پناه بیان معصوم به همان چیزی می رسند که قرآن بنفسه و مستقلا دلالت بر آن داشت. این نوشتار با روش تطبیقی به جایگاه سنت در تفسیر قرآن به قرآن از منظر دو تفسیر المیزان و الفرقان اشاره کرده است و پس از آن به بررسی تطبیقی نمونه هایی از آیات قرآن در این دو تفسیر پرداخته است

کلمات کلیدی:

تفسیر قرآن به قرآن، سنت، علامه طباطبایی، صادقی تهرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1033678>

